

[Sonja Albrink]

Såfremt kompetencen til at meddele anke- og kæretiladelse overflyttes til domstolene, vil ombudsmanden ikke kunne behandle klager over en meddelt afgørelse, for domstolens virksomhed falder uden for ombudsmandens sagsområde. Dette vil efter CD's opfattelse være en helt uønsket virkning af en omplacering af kompetencen, da man vel dårligt kan forestille sig en mere uvildig institution til behandling af sådanne klagesager.

Hvor der som nævnt ikke tidligere har været en interessekonflikt ved behandling af ansøgninger om anke- og kæretiladelse i civile sager, kan man meget let forestille sig, at der også her vil opstå konflikter ved domstolens behandling af ansøgninger om anke- og kæretiladelse i både civile sager og straffesager, idet en dommer, der har deltaget i behandlingen af en anketilladelse, ville være inhabil ved en senere domsforhandling, ligesom domstolene med lange berammelsestider kan have en interesse i at begrænse sagsantallet gennem administrationen af anke- og kæretiladelser. Der vil så ikke længere være mulighed for at påklage afgørelsen til ombudsmanden.

Som det er fremgået af mit indlæg, finder CD ikke, at forslaget indebærer nogen fordele frem for den nuværende ordning, og ordningen giver ikke øget retssikkerhed for den enkelte borger. De ressourcer, der skal anvendes til ordningens gennemførelse, finder CD kan anvendes meget mere konstruktivt inden for Justitsministeriets område.

Jeg må slutte med at meddele, at CD ikke kan støtte det foreliggende lovforslag.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg vil ikke afvise, at der, som fru Sonja Albrink sagde, måske er et større behov for overflytning af kompetencen, når det drejer sig om kriminalsager, men når det siges, at behovet ikke er til stede, når det drejer sig om civile sager, synes jeg ikke, det er helt rigtigt. I de tilfælde, hvor civile sager rettes mod staten eller et ministerium eller en anden offentlig myndighed – og det er jo ganske mange sager – må man jo også dér – det tror jeg fru Sonja Albrink vil give mig ret i – sige, at så er det staten selv, der skal svare for sig som sagsøgt, og det er også staten selv, der skal tage stilling til, hvor mange instanser sagen kan indbringes for. Også dér er der altså en konflikt.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Som det er sagt af adskillige ordførere, er dette en genfremsættelse, og jeg kan også henviser til, hvad jeg har sagt tidligere; det står i Folketingets forhandlinger 1991-92, spalte 6622-6623.

Jeg vil dog gerne her slå vores konklusion fast, selv om man egentlig ikke kan kalde det en konklusion, for det, vi kom til, var, at vi måtte have en meget grundig drøftelse i udvalget om de enkelte spørgsmål.

Der kan være fordele og ulemper både ved at lægge kompetencen i Justitsministeriet, i Højesteret og ved en uvildig kommission – det var justitsministeren da også så venlig sidste gang at give mig ret i. Det må være vores opgave i udvalget at finde ud af, hvilken af de tre muligheder, som jeg mener er aktuelle, der vil være den bedste og give de største fordele, for der er altså også nogle ulemper. Det er der ved Justitsministeriet, det er der ved domstolene, og når man taler om et uvildigt nævn, må man spørge, hvad det vil koste, hvilke omkostninger der vil være ved det.

Kristeligt Folkeparti er indstillet på en åben drøftelse i udvalget, og vi er indstillet på at finde frem til det bedste resultat.

Niels Helveg Petersen (RV):

Da der er tale om en genfremsættelse, skal jeg henholde mig til, hvad jeg sagde på mit partis vegne ved første behandling.

Justitsministeren (Engell):

Som det er blevet sagt flere gange, er lovforslaget en genfremsættelse. Jeg kan sige til hr. Helge Adam Møller og hr. Svend Aage Jensby, at det eneste nye i lovforslaget ud over nogle tekniske og redaktionelle fejl, der er blevet rettet, er fremsættelsestidspunktet.

Det er en genfremsættelse, og de fleste af ordførertalerne var også gentagelser, så jeg skal ikke gå ind i nogen lang debat. Jeg har valgt at fremsætte lovforslaget, også for at leve op til det ønske, som et flertal i Folketinget gav udtryk for i forbindelse med behandlingen af folketingsbeslutningen fra den 19. maj 1989.

Jeg synes, jeg har grund til tilfredshed med, at så mange ordførere har givet udtryk for, at der ikke er grundlag for at træffe forhastede beslutninger. Det er et spørgsmål, der skal overvejes grundigt, fordi det er vanskeligt, det